

Hořké narozeniny

Dvanácté narozeniny Gladys Gatsbyové měly být ty nejveselejší ze všech.

Seděla v úžasné nové restauraci na Manhattanu. Tento výlet si plánovala už celé týdny. Doma na ni čekal třípatrový jahodovo-limetkový narozeninový dort, který si samozřejmě sama upekla. A co bylo nejlepší, rodiče jí dovolili pozvat si kamarády na večerní oslavu.

Před rokem ještě Gladys neměla koho na své narozeniny pozvat. Teď ale měla tři kamarády, kteří seděli spolu s ní v restauraci Fusi3n Tapas.

Mrzelo ji jen to, že si navzájem moc nerozuměli.

Gladys se rozhlédla kolem stolu. Parma našťvaně krabatila husté černé obočí střídavě na Charissu a na Sandyho. Charissa sedící vedle ní pohazovala zhruba desetkrát za minutu hnědým ohonem a ušklíbala se chvíli na ni a chvíli na Sandyho. A Sandy, jehož tváře už získaly téměř stejně červenou barvu jako miska ostré omáčky ležící uprostřed stolu, si od nich odsunul židli tak daleko, že prakticky seděl Gladysině tátovi na klíně.

Tolik hořkosti, a to ještě ani nepřinesli pečivo!

Když Gladys nasedala s rodiči do auta, aby se vydali do města, vypadalo to na příjemný večer. „Nějak si nevzpomínám, že bych souhlasil s až takovouhle oslavou,“ zažertoval táta a otočil klíčkem v zapalování. „Já věděl, že když budeš trávit čas s tou Bentleyovic holkou, začnou tě teprve napadat věci, Gladly.“

Gladys se usmála. Byla pravda, že nápad oslavit narozeniny v nějaké restauraci ve městě jí vnukla právě Charissa Bentleyová, která ji jen před pár měsíci vzala na Manhattan na svou vlastní oslavu narozenin. Nicméně Gladysin skrytý důvod neměl vůbec co dělat s touhou být oblíbená, jak tomu bylo v případě Charissy.

Zato souvisel s jejím supertajným povoláním kritičky jídel pro nejznámější noviny ve městě.

Na takové místo by se sama nikdy ani nepřihlásila, jenomže před několika měsíci došlo k tomu, že její soutěžní příspěvek do celostátní soutěže pro žáky šestých tříd, kterou pořádal *New York Standard*, skončil nějakou záhadou na stole Fiony Inglesorové, šéfredaktorky přílohy o vaření. A Fioně se zalíbil. Navíc musela předpokládat, že Gladys je profesionální, dospělá novinářka, jelikož přes e-mail požádala Gladys, aby pro *Standard* psala kritiky.

Takže téměř přes noc se Gladys stala z obyčejné šestačky tak trochu tajnou agentkou. Nemohla šéfredaktorce prozradit svůj skutečný věk, jinak by se dostala do potíží, že je příliš mladá. Také nemohla dopustit, aby v restauracích, o kterých psala, zjistili, že je kritička, aby s ní zacházeli stejně jako s ostatními a nesnažili se její kritiku ovlivnit. A ze všeho nejvíc nemohla dopustit, aby se

o její nové práci dozvěděli rodiče. Poslední dobou ji doma nechali vařit jenom díky přesvědčení, že zbytek času tráví jako „normální dítě“. Kdyby zjistili, že většinu volného času ve skutečnosti věnuje psaní o jídle pro nejvlivnější noviny v zemi... tak to by se mohla se svými kuchyňskými výsadami ihned rozloučit.

Tudíž její rodiče netušili, že restauraci Fusi3n Tapas si pro svou narozeninovou večeři vybrala proto, že o ní potřebovala napsat do přílohy o vaření, která měla vyjít následující týden. Ale Sandy všechno věděl. A jelikož bydlel hned vedle Gladys, vyzvedli ho jako prvního. Už čekal na verandě před domem. Vypadal trochu jinak než obvykle. Místo šortek měl na sobě béžové kalhoty s puky a obyčejně rozčuchané vlasy si uhladil gelem do přísné vlny. Ale pod tím vším se skrýval starý dobrý Sandy, který nasedl do auta a uvelebil se vedle Gladys.

„Všechno nejlepší, Gatsbyová!“ řekl, ťukl si s ní pěstí a položil jí na klín nějaký balíček. „Dobrý večer, pane a paní Gatsbyovi. Díky, že mě berete s sebou. Bude to bezva, nemůžu se dočkat, až ty tapásky ochutnám!“

Trochu přehrává, říká si Gladys, ale zdálo se, že máma mu to zbaštila. Rozzářeně se k nim otočila. Byla přesvědčená, že čilý společenský život je ta nejdůležitější věc na světě, takže se usmívala všemu, co vyšlo z úst Gladysiných kamarádů, i kdyby se mělo jednat o nadšení z malých talířků experimentální španělské kuchyně.

„Není vůbec zač, Sandy,“ ujistila ho. „Jsme moc rádi, že jedeš s námi, vid', Georgi?“

Táta jen něco zavrčel a znovu nastartoval. Sám už se nezdál být jejími kamarády tak ohromen. Tři noví přátelé znamenali tři krky navíc, za které bude muset platit.

„Máš svůj zápisník?“ zeptal se Sandy šeptem poté, co se rozjeli. Gladys maličko přikývla a poklepala na kabelku, kterou měla položenou na klíně. Uvnitř schovávala všechny materiály, které potřebovala na zvládnutí tajné mise. Notes na kritiky a dvě ostré tužky.

„A ty si pořád pamatuješ, jaká jídla si máš objednat?“ špitla. Celý předchozí týden, každický den od začátku prázdnin, trávili se Sandym u něj doma procházením jídelního lístku na webových stránkách restaurace Fusi3n Tapas. V menu uváděli celkem osmnáct různých druhů, a pokud je Gladys chtěla kvůli kritice ochutnat všechny, potřebovala, aby si každý člen výpravy objednal tři různé pokrmy. Tapas se naštěstí servírují na malých talířích, takže Gladys věděla, že porce budou rozumné, ačkoli ceny nikoli.

Sandy pak připravil na počítači takovou šikovnou tabulku, do které zanesl, co si má kdo objednat. Gladys ji vytiskla, vložila do notesu a vzala s sebou. Ona i Sandy se své objednávky už naučili nazpaměť. Stejně tak Parma, která o Gladysině tajné práci pro *Standard* taky věděla. A co se ostatních stolujících týkalo, Gladys celý týden trusila užitečné poznámky o tom, co si objednat. Mámě doporučovala pečený chřest, tátovi smžený lilek a Charisse plněné papričky.

Gatsbyovi brzy dorazili k domu Singhových, z něhož vyšla Parma. Na sobě měla krásnou róbu z jemného zeleného hedvá-

bí, hlavu ale držela skloněnou, jako by se za tu nádheru styděla. Když jí Sandy otevřel dveře do auta, přidržela si sukni a téměř skočila dovnitř.

„Všechno nejlepší,“ popřála Gladys a podala jí malou dárkovou taštičku převázanou mašlí. „A promiň to... sárí,“ odfrkla a podívala se na své šaty. „Máma se podívala na stránky té restaurace, do které jedeme, a když viděla, jak je to tam nóbl, trvala na tom, že se musím vyparádít.“

„V pohodě,“ uklidnila ji Gladys a ukázala na své pruhované letní šaty. „Já dopadla stejně, vidíš? A tobě to vážně sluší.“

„To teda,“ přidal se Sandy. „Vypadáš jako princezna!“

Parma přimhouřila oči. *Ale ne*, pomyslela si Gladys. Něco takového se holce, která tráví drtivou většinu přestávek buď tím, že kope do míče, nebo tím, že mlátí Owena Greena, prostě neříká.

Sandy ale jako by si Parmina výrazu ani nevšiml. „Mimochodem, já jsem Sandy,“ představil se. „Sandy Anderson. Hele, tví rodiče se možná znají s mou mámou. Učí tady v East Dumpsfordu jógu a studovala ji v Indii.“

„No tak jestli tam studovala, tak se tam s našima *musela* potkat,“ odsekla Parma. „V Indii vůbec nežije snad *miliarda lidí*...“

Sandy se zmateně otočil na Gladys. „Já myslím, že tahle má být milá,“ zamumlal.

Gladys nevěděla, co na to říct. Sandy chodil na soukromou školu, takže Gladysiny další kamarády ještě nikdy neviděl. Ale pokud už teď s Parmou nevycházel, tak Charissa Bentleyová tomu rozhodně nepomůže.

A přesně jak se obávala, oba její kamarádi si nahlas povzdychli, když o pět minut později k jejich autu zamířila Charissa. Měla na sobě rudé šaty lemované černou krajkou, ladící střevičky na vysokém podpatku a v náruči nesla ohromný dárek zabalený v zářivém zlatém papíru.

„Ona si vzala *rukavice*?“ vydechla Parma nevěřicně. „Vždyť venku je dvacet osm stupňů!“ Gladys se podívala pořádně a shledala, že Charissa si skutečně *vzala* rukavice, ačkoli jen z černé krajky a s volnými prsty, takže si byla celkem jistá, že mají být spíš na parádu než na zahřátí.

„Možná tady v Seabreeze mají větší zimu,“ poznamenal Sandy. Seebreeze byla místní nejluxusnější čtvrť ležící hned u moře a Bentleyovi žili ve svém velkém domě právě tam.

„Jasně, ne jako v parné přelidněné Indii,“ vyjela na něj Parma.

„Hej, copak jsem řekl něco o Indii?“

„Nechte toho, lidi,“ prosila Gladys, ale než stihla říct ještě něco, dveře auta se otevřely.

„*Hola!*“ vyjekla Charissa. Velký dárek odhodila na podlahu auta, vrhla se Gladys kolem krku a na každou tvář ji namalovanými rty vlepila jeden polibek. „Tak se říká ahoj *španělsky*,“ informovala všechny, zatímco nasedala. „A takhle se tam oblékají, tedy alespoň tanečnice flamenco.“ Jednou rukavičkou si uhladila sukni. „A jelikož jedeme do španělské restaurace, říkála jsem si, že se to bude skvěle hodit. Máma je speciálně pro mě objednala až z Madridu!“

„To je od tebe moc hezké, Charisso!“ vykřikla Gladysina máma. Nebylo žádným tajemstvím, že té se z Gladysiných ka-

marádů nejvíc zamlouvá právě Charissa. Možná dokonce víc než samotné Gladys. Charissa dokázala být panovačná a milovala pozornost... ale jednu důležitou věc měla s Gladys společnou. Obě zbožňovaly dobré jídlo a dovedly se o něm bavit hodiny a hodiny. Gladys si ještě nebyla jistá, jestli se může Charisse svěřit se svým tajemstvím o psaní kritik, ale když měla jít do nóbl restaurace, věděla, že ji chce vzít s sebou.

Už jeli po dálnici, ale Sandy pořád ještě zíral na Charissiny rudé šaty. Gladys se mu ani nedivila, vždyť zářily jako jasně červená jahodová šťáva, dokonce i v přítmí auta.

„Víš, že takhle civět je neslušný?“ podotkla chladně Charissa.

„Pardón,“ zamumlal Sandy.

Charissa stiskla rudé rty a Gladys si byla jistá, že se do něj pus-tí, ona však místo toho řekla: „V pořádku. Ty jsi ten Gladysin malý kamarád, Sandy, vid?“ usmála se na něj shovívavě. „Neče-kám, že by někdo, kdo je o *tolik* mladší než my ostatní, věděl, jak se chovat.“

„Já... cože?“ vykoktal Sandy. „Je mi jedenáct, jsem mladší je-nom o rok!“

„Jistě,“ pokračovala Charissa, „ale kluci prostě nejsou tak vy-zrálí jako holky. Takže jedenáctiletý kluk se dá srovnat možná tak s osmiletou holkou. Co myslíš, Parmo?“

„Z tohohle mě vynechte,“ zabručela Parma.

Gladys do toho musela vstoupit. „Sandy je hodně vyspělý,“ ujistila Charissu. „Někdy mi přijde, jako by byl dospělý. Měla bys vidět nějaké ty počítačové programy, které udělal!“

Sandy se na Gladys vděčně pousmál.

„Jak myslíš, Gladys,“ řekla rozvázně Charissa. „Jsou to tvoje narozeniny a on je tvůj kamarád, takže budeš mít nejspíš pravdu. Už jsem zticha.“

A taky byla. Vlastně jako všichni celou cestu až na Manhattan. Dokonce i máma, ačkoli v jejím případě to mohlo být v důsledku nervozity. Na rozdíl od táty, který na Manhattan dojížděl každý den vlakem do práce, se ona do New Yorku téměř nikdy neodvažovala. Říkala, že mezi všemi těmi mrakodrapy ji přepadá klaustrofobie, a také se bála kapsářů. Dokonce si nechala peněženku doma a trvala na tom, aby si s sebou táta na tu narozeninovou oslavu vzal akorát řidičák a jednu jedinou kreditku, aby tak v případě přepadení nepřišli o úspory.

„To je naprostá hloupost,“ bručel, když si vysypával obsah peněženky na kuchyňský stůl. Ale podrobil se, aby se vyhnul hádce hned zkraje večera.

Dokáže Gladys dnes večer zabránit tomu, aby se její kamarádi pohádali? V to mohla tak akorát doufat, když se o půl hodiny později všichni seřadili před vstupem do restaurace Fusión Tapas. Koneckonců, měla tam práci. A aby ji mohla zvládnout, potřebovala, aby všichni táhli za jeden provaz.

Sandy k ní stál nejbliž, takže jako první se rozhodla tajný úkol připomenout jemu. „Jaké tři tapas si objednáš?“ zašeptala.

„Kalamari, bramborovou omeletu a cokoli, co se skrývá pod označením specialita číslo dvě,“ odpověděl jí tiše. Podle webových stránek tam totiž krom běžného menu servírovali i dvě spe-

ciality, takže Gladys měla v úmyslu jednu si objednat a druhou přenechat Sandymu, nejméně vybíravému ze svých přátel. „Neboj, Gatsbyová,“ ujistil ji. „Já to zvládnou.“

Gladys si trochu oddechla. Zkrátka věděla, že na Sandyho se může spolehnout. Pak se otočila k Parmě, jenomže zjistila, že jí v cestě stojí Charissa.

„Už víš, co si dáš?“ zeptala se jí nadšeně. „Já jejich stránky studovala snad celý týden! Rozhodně si musím dát ty pražené mandle, to je jisté.“

Gladys přikývla. Přesně to předpokládala, jelikož věděla, jak moc má Charissa ráda oříšky, tudíž to už měla i zanesené v tabulce. A co se zbylých dvou kolonek týkalo...

„A co třeba tu dlouhou plněnou papričku?“ navrhla jí Gladys. „A ten husí kebab.“

Charissa nakrčila svůj dokonalý nosík. „Tak to nevím. Není náhodou husa přílišně tučná? Nerada bych si zamazala šaty.“

„Aha,“ řekla Gladys a rychle si v hlavě všechno znovu proleptěla. Možná že husí kebab by si mohla objednat *sama* a Charisse přenechat grilované polentové koláčky, které měla původně v plánu. „Tak co třeba...“

Právě v té chvíli Gladys něco praštilo do ramene. Dost tvrdě. Parma. „Pitomý sandály,“ zabručela. „V kopačkách bych nikdy nezakopla.“

„A co ty, Parmo?“ oslovila ji Charissa a přehodila si přes rameno svůj ohon. „Co ty si tady dáš? Já myslela, že nejíš nic jiného než obyčejný špagety.“

Gladys ucítla, jak Parma vedle ní ztuhla. Doufala, že si kamarádka pamatuje odpověď, kterou si společně nacvičily, kdyby podobná otázka vyvstala. Popravdě řečeno, Parma byla ten nejvybíravější strážník, jakého Gladys znala. Kromě špaget jedla ještě několik věcí, ale jen málo, a rozhodně nic z toho, co by se mohlo nacházet na jídelním lístku španělské restaurace.

„Na počest Gladysiných narozenin jsem se rozhodla riskovat,“ začala odříkávat Parma. „Zkusím něco nového a budu doufat, že mě to příjemně překvapí.“

Gladys jí vděčně stiskla malíček. Teď už si byla jistá, že i Parma si své zadání dobře pamatuje. Bude dávat pozor, co si objednájí všichni ostatní, a sama si pak vybere to, co zbyde. Gladys věděla, že Parma nehodlá toho večera vložit do úst byť jediné sousto, takže jí bude jedno, co si dá.

„Gladys Jane?“ zavolala hosteska. „Stůl pro šest?“

Gladys vymrštila ruku do vzduchu. „To jsme my!“ Rodiče jí dovolili udělat rezervaci, takže musela vynechat příjmení, jelikož své kritiky publikovala pod jménem „G. Gatsbyová.“ Když je ale hosteska vedla ke stolu hlučnou restaurací se zrcadly na stěnách, neubránila se Gladys návalu úzkosti. Potřebovala, aby to dnes všechno klaplo.

Za chvíli už seděli u kulatého stolu s originálním tyrkysovým ubrusem. Ve vysokých štíhlých sklenicích na vodu zvonily kostičky ledu. Hosté si na klín rozprostírali zlaté ubrusky a číšník jim sděloval, jaké dnes mají speciality. „Dnes vám můžeme nabídnout naše skvělá humřří klepítka vařřená v pářře na čerrrstvé

máslové omáčky s kopřivou.“ Tak výrazně ráčkoval, až se Sandy uchichtl. „A jako druhou specialitu dnes podáváme domácí králíčí párky od šéfkuchařky, jemně uzené, servírované na dušených bobech.“

To už se Sandy smát přestal a Gladys ihned pochopila proč. Doma na něj čekali dva králíci, Eda a Denis, takže králíčí maso bylo možná to jediné na světě, co by nepozřel.

„Už víte, co si objednáte?“ zeptal se jich číšník. „Slyšel jsem, že tady má někdo narozeniny,“ otočil se ke Gladys a široce se na ni zpod tenoučké knírky usmál.

Gladys ztuhla. Měla by se držet svého původního plánu a objednat si specialitu číslo jedna, toho humra? Nebo by měla sama zvolit ty králíčí párečky a doufat, že Sandy to pochopí a vymění si s ní jídlo? Ale bude s ní ještě vůbec někdy mluvit, když před ním pozře králíka?

„No... já...“ Gladys se zoufale rozhlédla kolem stolu, její zmatení tím ale ještě vzrostlo. Pro co se asi rozhodne Charissa, pro tu husu, nebo pro polentu? A co rodiče??

„Tak ještě chvíličky,“ zacvrlikal číšník a odkráčel. Gladys se nesmírně ulevilo. Lepší bude, když se jí podaří objednat si pokud možno jako poslední.

„Já už vím, co si dám,“ ozvala se máma a číšník se hned zase vrátil. „Ta hovězím plněná bageta, to je něco jako hamburger, že? Tak zkusím tu. A ty bramborové plátky smažené na olivovém oleji, to zní tak trochu jako hranolky. A ještě ten chřest obalený v pečeném šunce.“ Přitom na Gladys mrkla. Gladys si byla celkem jistá,

že máma chřest nikdy nejedla, než ji prakticky přinutila ochutnat ho v obchodě pana Enga. A když už teď věděla, že jí chutná, jedla ho pořád. *Výborně, mami, pomyslela si Gladys. Příště možná vyzkoušíme růžičkovou kapustu.*

„Všechno, co říkala má žena, zní skvěle,“ prohlásil Gladysin táta s konečným *klap* zavřel jídelní lístek. „Dám si to samé.“

„Ne!“ vyjekla Gladys dřív, než se stačila vůbec zamyslet. Vmžiku se na ni podívali všichni sedící u jejich stolu, a nejen u toho.

Do háje, pomyslela si. První pravidlo hodnocení restaurací zní neupoutávat k sobě pozornost. Zůstat bez povšimnutí a v anonymitě je ten nejjistější způsob, jak utajit svou identitu.

Nicméně teď na ni všichni hleděli, takže musela něco říct. „Vždyť jsme o tom spolu mluvili, tati, vzpomínáš? Jak si dnes večer všichni objednáme něco jiného. Že se pak budeme moct všichni rozdělit a vyzkoušet co nejvíc nových věcí!“

„To byl krásný nápad, Gladdy,“ začal táta, „ale obávám se, že v jídelním lístku jednoduše není příliš mnoho dalších jídel, která by mi chutna...“

„*Promiňte*,“ ozval z druhé strany stolu hlas Charissy, která rozlíceně vstala. „Pokud Gladys chce, abychom si všichni objednali něco jiného, pak bychom jí měli vyhovět. Její vlastní oslava narozenin *není* ta pravá chvíle, kdy ji odmítnout, že ne, pane Gatsby?“ Charissa na něj vycenila zuby tak, že to napůl vypadalo jako úsměv a napůl jako výhrůžka, že ho sní zaživa, pokud neuposlechne.